

Madero, Salt i els okupes

GEMMA CALVET | Actualitzada el 25/01/2011 00:00

Deia George Orwell que veure el que es té al davant exigeix una lluita constant, amb tres fases: primera, observar la realitat des de la raó més propera a l'objectivitat; segona, prendre un temps de reflexió i donar possibilitat de canvi; i tercera, tenir el coratge de contribuir a modificar allò que és evident i nociu: adoptar les decisions. Quan no es vol avançar, la realitat ens pot engolir. Certament existeix la supervivència que ofereix el cinisme o l'autoengany, però en algun instant, potser d'alguna nit de lluna plena, a tot ésser humà una espurna de consciència sempre li pot fer aturar el temps. Altres persones, fent ús de la màxima orwelliana, poden arribar a sacrificar salut i vida per canviar les coses.

Un mosaic d'esdeveniments a Catalunya lliguen una cadena de reflexions en torn a la tensió entre realitat i decisions. Valor i resignació. El drama de la mort del fiscal David Martínez Madero ha generat una sotragada forta tant en l'àmbit polític com en la ciutadania. Era un home honest, jurista excel·lent, que va arribar a encapçalar l'Oficina Antifrau per desig personal i convicció democràtica. Volia transformar una realitat i fer-nos-la veure. Coneixia els límits de les normes i dels tribunals i bàsicament va treballar per la prevenció. Per construir una societat on la política canviés de cultura i s'establís una conversa pública imbuïda d'ètica. Una vegada en el càrrec, va parlar clar i amb prou contundència sobre la corrupció i els defectuosos procediments per incomodar tots els partits. Va fugir d'una posició acomodaticia i, segurament, per motius generacionals, no es va veure presoner de les velles tensions del postfranquisme i dels servilismes de partits que tan mal han fet a la independència de la justícia. Això el va situar sovint en terreny de fragilitat.

La seva tasca ja és un patrimoni per al país, una nova cultura de la política, encara que el temps breu no li hagi permès culminar projectes i mètodes. La persona o equip que el succeeixi hauria de comptar amb aquest ingredient tan escàs: la determinació per la integritat legal.

Enllaçant amb l'exemple d'un home lliurat a millorar la realitat, la resposta massiva de la gent de Salt s'ha unit entorn a "Volem viure a Salt en pau i bé". Missatge de construcció, missatge de gent que vol comprendre's però que rebutja de ple la violència. La manifestació de Salt, sense voler amagar la realitat complexa de la convivència en temps de pobresa, reivindica el compliment de la llei, però empra el concepte *tothom* per encabir la pluralitat cultural i d'origen. La gran lliçó que ens han donat ha vingut del poble, dels líders veïnals de tots els colors, de l'exigència a les administracions i sobretot del trencament amb el discurs d'associar immigració amb inseguretat ciutadana. Un altre patrimoni per al nostre país, que hauria de comprometre a moltes reaccions polítiques, mediàtiques i socials en relació al fenomen de la immigració.

En una altra línia de construcció social, un nou esdeveniment ha sigut notícia als diaris: la gran contribució del nou conseller d'Interior, la seva expressió de "tolerància zero" amb els okupes. Una ordre de desallotjament sembla que li ha donat una força de fàcil reconeixement social, però no necessàriament de construcció comunitària. L'expressió *tolerància zero* té el risc de promoure que els mitjans siguin desproporcionats o que generin crispació. No crec que el gran perill que tingui la nostra societat avui, enmig de la crisi i del descrèdit del sistema econòmic, sigui la d'uns joves que amb determinació pacífica vulguin reunir-se per parlar de l'atur, de la lluita contra la pobresa, dels problemes de vivenda, del futur de la nostra societat. Si s'impedeix el debat als joves que es volen organitzar i debatre sobre solucions, trobaran un nou lloc, o un carrer, o un ajuntament els cedirà un local per reunir-se. És mil vegades més civilitzat afavorir la reunió pacífica, el debat d'idees i la capacitat de generar cultura de compromís social, que els esfereïdors escenaris de les *banlieues* cremant a França amb els joves totalment criminalitzats. Són temps per fer un esforç de comprensió dels fenòmens de discrepància, sempre que sigui pacífica, i no caure en els tòpics simplificadors que pretenen que la força de la seguretat escènica generi amnèsia a la comunitat.

S'ha comparat l'ocupació amb la del cinema Princesa, que va culminar amb aquella espectacular nit d'helicòpters per desallotjar. El que no s'explica és el canvi de qualificació urbanística que va generar aquell episodi i el negoci particular milionari que es va afavorir. No és legítim socialment que un local estigui tancat i en desús durant més de deu anys esperant la possible especulació immobiliària. Per això la llei obliga que siguin els jutges els que valorin la idoneïtat dels desallotjaments. El llibre pòstum de l'imprescindible Tony Judt, *El món no se'n surt*, ofereix una gran finestra en aquest mosaic de canvis. Cal creure en tres paraules: comunitat, confiança i finalitats comunes.

Tots els articles de:
Gemma Calvet

Follow @gcalvetbarot

MÉS CONTINGUTS OPINIÓ

Les profecies de Rajoy

Mireia Manzano: "Em fa por l'engany. Que juguin amb els nostres sentiments i ens manipulin"

Calldetenes, manifestos i samaritans